

Carlsen: Da jeg ikke ganske kan tiltræde de Motiver, hvormed denne Anmærkning er indkommen paa et andet Sted, ikke heller kan slutte mig til, hvad Udvalget her har indstillet, at stemme den ud, saa er det nødvendigt for mig at udtale, hvorledes jeg betragter denne Sag, og hvorfor jeg maa stemme imod Udvalgets Forslag. Den ærede Minister har under 23de October f. A. tilstillet Folkethingets Finantsudvalg 3 Skrivelser, hvoraf de 2 have Betydning for mig. Den ene er fra den daværende Indenrigsminister, den anden fra Monarchiets Finantsminister. Overensstemmende med hvad disse Skrivelser af 13de September og 25de October 1859 indeholde, seer man, at der er truffet, hvad jeg maa kalde en Aftale mellem de to Ministre om at opkjøbe et vist Antal Actier i den nyssede Tverbane til et Beløb af i det Hele 2,400,000 Rd. Der er sat visse Betingelser for Købet; men i det Hele staar den supponerede Contract ganske bekyndeligt. Jeg seer ikke, naar jeg seer paa Contracten selv, andet end at det er Kongerigets Reservecfond, der er forpligtet til at kjøbe Actier, og jeg seer ikke, hvorfor Finantsministeren med Dresunds-fonden er kommen imellem. Jeg skal nu gaae over til at udtale mig om Tverbanen. Jeg maa sige, at jeg sætter stor Priis paa den, og at jeg, hvis jeg havde siddet her dengang, den blev vedtaget, ganske vist havde stemt for den. Jeg vil beklage enhver Ting, der kan træde forstyrrende veien med Hensyn til Tverbanen, og ethvert Ord, der kunde bringe Actierne til at falde. Hvad de Personer, her er Tale om, angaaer, da nærer jeg for dem Begge en uskrømtet Agtelse. Jeg er derfor fuldkommen overbevist om, at der intet Ulovligt og intet Ulovhalt er skeet. Efter denne Erklæring maa jeg sige, at jeg betragter det, der er foregaaet, ganske simpelt som en Aftale mellem de to Ministre; men som en Aftale, der ikke har det allermindste Bindende, uden naar der er udvirket Rigsdagens Samtykke og Kongens Sanction derpaa. Jeg kan ikke see rettere, end at naar man seer hen til Loven af 4de Marts 1857, som er den, der indeholder Bemyndigelse for den daværende Indenrigsminister til at bestyre Reservecfonden, saa er Bemyndigelsen begrændset til Tidrummet fra 1856—60. Jeg

maa bede vel at holde denne Betragtning fast, thi det er min Hovedbetragtning. Jeg vil ikke sige Noget imod, om vedkommende Minister havde disponeret over Midlerne, der saldt i Tidrummet, for en lang Tid derefter. Dette var han formelt fuldstændig bemyndiget til at gjøre; selv om man ikke vilde synes om Indholdet af den Forpligtelse, han havde overtaget, troer jeg, at man maatte ligesom have respekteret det. Men det er mig ligesaa klart, at det var en fuldstændig Umulighed i Henhold til Bemyndigelsen at disponere over de Midler, der saldt fra den 1ste April 1860 til 1ste April 1864. Jeg kan paa ingen Maade antage, at en saa retfærdig, skarpsindig og dygtig Jurist som den daværende Minister noget eneste Die-blik skulde have tænkt sig, at han havde denne Ret. Naar jeg betragter Sagen saaledes, saa forekommer det mig, at den eneste Udvei, jeg har til at forklare, hvad der er skeet, er, at Indenrigsministeren — og dette finder ogsaa Medhold i, hvad der foreligger — har erklæret til Finantsministeren, at han var villig til at gaae ind paa dette Forslag, og at han havde haft isinde, hvis han var bleven i Regjeringen, at forelægge Rigsdagen hele Sagen til Approbation ved den første passende Leilighed, der da naturligt kunde have frembudt sig, enten naar han forelagde den næste Finantslov, eller naar han forlangte en Forlængelse af Bemyndigelsen til Bestyrelsen af Reservecfonden. Nu vide vi, at han ikke blev i Ministeriet, vi vide yderligere, at det Ministerium, hvoraf han var Medlem, gik af, og at der kom derefter det Rottwilske Ministerium, og jeg beklager i høj Grad, at den daværende Indenrigsminister, da han under 3die Marts 1860 forlangte Forlængelse af Bemyndigelsen, ikke fremlagde hele Sagen, og hvis han selv var enig deri, da forlangte Rigsdagens Samtykke til at indgaae en saadan bindende Overenskomst. Jeg finder det imidlertid forklarligt, efter hvad der af ham er sagt paa et andet Sted, at han ikke gjorde det. Det vil være de ærede Herrer bekendt, at han har sagt, at Finantsministeren forlangte det ikke af ham, og at han havde Haab om ved Længdebanken at komme bort fra den hele Aftale, og han troede derfor ikke at behøve at tage nogen Beslutning derom. Nu gik som be-